

Volumul de versuri **„Poemele fiinţei”** trebuie citit tot pentru a descoperi unitatea concepţiei, diversificatele forme poetice de exprimare sau a temele din această lucrare literară. În ea sunt abordate cu har poetic şi sensibilitate dragostea faţă de fiinţa iubită, raportarea omului la creaţie şi la Creator, tristeţea omului, neputincios în faţa trecerii ireversibile a timpului său.

Poezii s-au scris, se vor scrie până când şi ultimii doi oameni vor pleca la ceruri de pe planeta aceasta. N-am spus până când ultimul dintre oameni va pleca la ceruri, pentru că, rămas singur, la ce s-ar mai strădui să compună poezii? Până acolo, e cale lungă şi să ne bucurăm de poeziile din această carte. E nevoie de har şi de prezența iubitei pentru ca poetul să-şi depene poemele

„încet vom ascunde-n cuvânt silaba dorită/[...] noi vom fi singuri cu lupii la liziera tăcerii.”

Tot ce-i cuprins în această carte are valabilitatea universală izvorând din frumuseţea sentimentului de dragoste între „el” şi „ea”.

„Poemul din vara aceasta se va naşte chiar și fără de noi iubito!”

Autorul volumului are meşteşugite cuvinte care dau nemărginită putere figurilor de stil. Găsesc într-o poezie admirabilul vers:

„Liniştea se înşurubează în aerul nopţii”

În altă parte, tăcerea profundă e personificată de autor într-un superb vers:

„liniştea grea gâtuia o rază rebelă de soare”

Nu cred că s-ar putea sugera o linişte mai apăsătoare, mai profundă. Apoi, poetul plasează o metaforă de mare efect:

„Orice amintire are parfum de umbră”

Urmată de o -la prima vedere- banalitate:

„Orice zi se încheie c-o noapte”

dar, să nu uităm că adevărurile mari se spun cu cuvinte simple. Orice început are şi un sfârşit, nu?...Uneori, sau mai bine spus întotdeauna, sfârşitul nu vine când ar trebui. Poetul zice:

"Acum număr secundele şi nu ştiu unde-i capătul,/[...] astăzi numărătoarea se încheie prematur.”

Iluzii...Fiecare se gândeşte cum va arăta lumea după trecerea lui. Autorul face acelaşi lucru, plusat de un joc de cuvinte (trecerea-petrecerea) care dau „sarea şi piperul” poeziei:

„Îmi place să cred că lumea începe şi se termină cu mine,/dar lumii nu-i pasă de trecerea mea,

Petrecerea mea e searbădă şi seacă.”

Trecem o dată cu timpul nostru. E oare al nostru, din moment ce n-avem nicio putere asupra lui?

„Da, dar Nimeni nu mai poate întoarce secundele fără să rănească Timpul

Fie şi în ultimul ceasornic avut.”

Poetul n-are control asupra timpului care-şi vede de scurgerea sa într-un singur sens. Oare o „negociere” cu Creatorul i-ar fi de folos?

„Doamne, ia-mi toate secundele vieţii acum/dar lasă-mi pentru altădată secunda morţii/

ia-mi acum trăirile toate dar lasă-mi/pentru mai târziu trăirea morţii”

Trecând în alt registru al temelor prezente în volum, dragostea sau urmele pe care le lasă după ce fiinţa iubită nu mai e, sunt adevărate răni pe suflet. Ioan Romeo Roşiianu scrie:

„Am văzut într-o bună dimineaţă/cum se înserase deja în inima mea”

O idee oarecum asemănătoare am întâlnit la poetul suedez Tommy Olofsson, care este mai dramatic:

„Astăzi, în zori, când m-am trezit,/toată-ncăperea se-nnegresise de mine.

Eu sunt cenuşa de sub jarul/a cărui lumină tu însăţi ai fost.”

Plecarea fiinţei iubite lasă poetului urme adânci, neaşteptate în suflet:

„o urmă de trup mirosea a trecut/a prezent dureros mirosea absenţa ta”

Autorul, alături de fiinţa iubită, ar fi putut face orice:

„aş fi putut atinge luna cu degetele viselor noastre”

Cum să nu fie asa, din moment ce despre ea, poetul spune:

„Tu te-ai născut să-mi fii balsam tristeţii/[...]/în trăire să-mi semeni o poftire de viaţă”

„Tu te-ai născut să-mi fie păcatul tăcerii ecou/şi plânsul odihnă în ceasuri de veghe.”

Ce-i rămâne poetului rămas singur? Să-şi aline dorul scriind:

„Pe deasupra dimineţii numai poezia alină/dureri de demult renăscute aclamă nemoartea”

Romeo Roşiianu are şi poezii fără punctuaţie, de parc-ar sublinia dorinţa sa de a ne spune cât mai mult din trăirile sale sufleteşti, renunţând la „amănunte”. Într-una dintre poeziile de acest fel, găseşte un vers care mă trimite cu gândul la fizica modernă, mai exact la Efectul Doppler:

„trenul spintecă în două părţi inegale liniştea grea”

În aceeaşi poezie („În inima mea se îngustează lumina”), autorul trece sublim de la certitudinea ştiinţifică la melancolia romanticului:

„tăcerea-i mantie de protejat sufletul gol.”

Din nou ţin să remarc puterea expresivă a metaforei folosite! Revin la poeziile în care poetul „negociază” direct cu Dumnezeu prelungirea rămânerii pe Pământ:

„Mai lasă-mă, Doamne până descifra-voi lumea şi seara

Zborul păsării printre ceruri neprietene şi nalte înalte/[...]

şi să aflu ce rost are viaţa în lume/fără-nţelegerea Ta şi fără dragostea Ta.”

Visăm, visăm. Cu ochii deschişi uneori. Autorul, când se trezeşte din visarea fără somn, poate povesti ce-a visat:

„Din visul greu m-am trezit cu sufletul în mâini

aveam inima-n ceruri şi lumina-ntre pleoape

Dumnezeu mă ţinea pe genunchi îngerii-mi făceau cu mâna

Raiul dorit avea încă porţile deschise-ntre vremi.”

Exista, totuşi, lucruri care nu pot fi negociate pe lumea aceasta...Vine un moment când ne trecem în revistă viaţa, cu bune, cu rele...

„am trăit fără să-mi număr clipele scurse/Am trăit crezând în nemurire[...]/

am trăit risipind energii şi simţiri/sfidând am trăit suferind

am trăit umilind şi umil”

Ioan Romeo Roşiianu ştie, aşa cum ştim toţi, că dacă n-ar fi ea, ar fi fost alta. Atunci

„altcineva m-ar fi învăţat ce este iertarea/ce este iubirea ce bună-i durerea-n iubire

Ce bună-i iubirea-n iertare.”

Fiinţa iubită poate fi mama. Poetul o spune cu-atâta candoare, că parcă cititorul se simte îndreptăţit să-i împărtăşească propriile momente dureroase din viaţă. Şi altora li se întâmplă la fel...

„Plouă şoptit din cerurile înalte-inalte/e mama mea plângând

lângă Maica tuturor stă mama şi plânge încet

în căderea lor picăturile-mi fac cu mâna.”

Ce frumos...Autorul ne transpune în măiestrite versuri îndoielile omului.

„Cinste omului care se îndoieşte, în primul rând, de sine.”

Scrie profesorul G.I.Tohăneanu în cartea sa „Viaţa lumii cuvintelor-vechi şi nou din latină”. Autorul cărţii pe care v-am prezentat-o azi, Ioan Romeo Roşiianu se îndoieşte la rândul lui. Dar se îndoieşte poetic, şi asta-l deosebeşte de alţii.

Atât mai vreau să spun: cinste lui!